

тыя пресваты имена, кои-то небы трѣбувало никогда другоаче на уста да изговараме, освенъ съ чувство особито повожно и благодарно.

Много пѣти Христїани-те въ секидешны-те си разговори, тѣй да речемъ, безъ да иматъ какъвъ поводъ, заклинатъ са въ има-то Божїе, и то наймно-го за ради това, що сѣ още отъ младости тѣй научили, а не зато, що имъ е сѣрдце-то развращенно. Кой-то сѣ често кѣлане въ Божїе-то има, тай нема въ себе си чувства за оноа, що то е благопрстойно и честно. А друго, на такъвъ челоуѣкъ слабо може и да сѣ вѣрува. Въ таѣж погрѣшкѣ падатъ нѣкой пѣтъ и такива челоуѣцы, за кои-то неможе да сѣ рече, чи сѣ злочестни, нити може да сѣ за тѣхъ и престава, чи сѣ съ наведены-те пресваты именъ подиграватъ. Тоя обичай колко е по себе срамотенъ, толко е за благочестиво чувство вредителенъ, и тешко на оногова, при кого-то сѣ съвършенно укорени. Такъвъ челоуѣкъ неще тѣй лесно да сѣ отъ него избави, освенъ, ако на сѣкоуѣ своу рѣчь доврѣ внимава.

Има още едно злоупотребляванье на Божїе-то има. Челоуѣцы-те сѣ секи часъ кѣлатъ въ има-то Божїе, а съ тоа исто-то има единъ другого псуватъ. За такива челоуѣцы понапредъ може да сѣ рече, чи сѣ совсемъ лекомыслени, или чи сѣ тоа злыи и богохулный обичай още въ дѣтинство-то си отъ свои-те постари навикнали, а не чи сѣ совсемъ злыи и суровы. Кой има обичай да сѣ за сѣкоуѣ ваерь кѣлане въ Божїе-то има, или въ сѣкоуѣ рѣчь да сѣ запсува. той съ тоа исто-то показува, чи нѣма чувство за оноа, що е прстойно, що е право и благо-